Ahogy a hiábavalóság ősi könyve – a Prédikátoré – botrány volt mindig, ugyanúgy nem könnyű azok mellé szegődni, akik szembenéztek a „hiábavalóval”, és vállalták, hogy megküzdenek a hitelességért.

A confessio-irodalom gazdag hagyományából merítő szerzőt többek között Origenész, Nazianzoszi Szent Gergely, Szent Ágoston, Kálvin, Buber, Kafka és Pilinszky kíséri el ezen az úton. Személyes hangvételű elmélkedéseiben a hit és az álhit, a mester és a tanítvány, a szegény és a gazdag, a próféta és a hatalom, a személy és a tömeg, a szenvedés és az öröm kérdéseit veti fel – a szavak mérhetetlen törékenységének tudatában.

Reggeli csendesség: a megtorpanás, megilletődés ideje, „a való és a hiábavaló egymásnak szegülése”. Mondattól mondatig hosszú út vezet: belső terek, „csendességek” képződnek a szövegben. Az író itt mint szemlélődő van jelen, s ahol az olvasó egyedül marad, ott az ő egyedüllétében osztozik. Ám aki nem riad vissza a magáramaradástól, annak életében megteremtődik a csönd tere, a mindenkori várakozásé.

A test lámpása a szem – de vajon a léleké is?

Ha látunk, akkor nem tévedünk el?

Elég, ha nem látunk, és, folyvást tévedezve, boldogok vagyunk és *megérkezünk?*

Elég, elég nekünk.